

Sygn. akt III A Ua 1773/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Stanisława Kubica
Sędziowie:	SSA Barbara Pauter (spr.) SSA Barbara Staśkiewicz
Protokolant:	Adrianna Szymanowska

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku E. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o ponowne przeliczenie emerytury

na skutek apelacji E. L.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

z dnia 8 listopada 2011 r. sygn. akt V U 982/11

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 czerwca 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił wnioskodawczyni E. L. prawa do ponownego przeliczenia emerytury.

Od powyższej decyzji E. L. wniosła odwołanie.

Wyrokiem z dnia 8 listopada 2011 r. Sąd Okręgowy w Legnicy odwołanie to oddalił.

Sąd ten ustalił, że decyzją z dnia 20 listopada 1981 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. przyznał wnioskodawczyni E. L. prawo do wcześniejszej emerytury od 1 grudnia 1987 r. Do obliczenia wzrostu emerytury Zakład uznał za udowodnione 23 lata zatrudnienia.

Na mocy decyzji zmieniającej wysokość emerytury z dnia 3 sierpnia 1990 r. doliczono wnioskodawczynie okres pracy przymusowej w Niemczech od 1 czerwca 1942 r. do 30 kwietnia 1945 r.

Emerytura wnioskodawczynie była podwyższana i waloryzowana na mocy decyzji organu rentowego z: 19 maja 1983 r., 30 kwietnia 1985 r., 10 kwietnia 1986 r., 10 października 1986 r., 10 kwietnia 1987 r., 10 września 1987 r., 10 kwietnia 1988 r., 10 września 1988 r., 10 grudnia 1988 r., 10 marca 1989 r., 10 września 1989 r., 01 września 1990 r., 22 października 1990 r. (doliczono okres pracy w gospodarstwie rolnym rodziców), 10 grudnia 1991 r., 10 stycznia 1992 r., 10 i 20 marca 1992 r., 23 kwietnia 1996 r., 22 sierpnia 1996 r., 21 lutego 1997 r., 24 czerwca 1997 r., 22 sierpnia 1997 r., 20 lutego 1998 r., 24 sierpnia 1998 r., 24 maja 1999 r., 25 maja 2000 r., 23 maja 2001 r., 23 maja 2002 r., 21 marca 2003 r., 1 marca 2004 r., 1 marca 2005 r., 1 marca 2006 r., 1 marca 2008 r., 1 marca 2009 r., 1 marca 2011 r.

W decyzji z 10 grudnia 1990 r. przeliczono emeryturę wnioskodawczynie uznając za udowodnione 28 lat pracy.

Decyzją z dnia 9 marca 1998 r. organ rentowy podjął wypłatę świadczenia pieniężnego dla E. L. od 1 grudnia 1997 r. na podstawie ustawy z 31 maja 1996 r. o świadczeniu pieniężnym przysługującym osobom deportowanym do pracy przymusowej oraz osadzonym w obozach pracy przez III Rzeszę i ZSRR.

Decyzją z dnia 22 października 2001 r. O/ZUS w L. przyznał wnioskodawczynie 10 listopada 2001 r. prawo do dodatku pielęgnacyjnego w związku z ukończeniem przez nią 75 lat.

We wniosku z 8 grudnia 2009 r. E. L. wносиła o uchylenie i zmianę decyzji o waloryzacji z 2006 r., 2008 r. i 2009 r., ustalenie prawa do nowej wartości świadczenia, przeprowadzenia postępowania dowodowego, waloryzowania świadczenia i dodatków zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa oraz naprawienia szkody. Dołączyła pismo i decyzje organu rentowego oraz dokumenty na okoliczność wykonywania pracy przymusowej na terenie Niemiec.

Decyzją z dnia 15 grudnia 2009 r. organ rentowy dokonał przeliczenia emerytury E. L., w związku ze zmianą stażu pracy okres składkowy wzrósł do 28 lat i 8 miesięcy, okres nie składkowy wyniósł 6 lat, zaś wysokość emerytury wzrosła do kwoty 1.319,10 zł. O/ZUS w L. uwzględnił do okresów nieskładkowych okresy niewykonywania pracy z powodu opieki nad dziećmi.

Organ rentowy decyzją z dnia 7 stycznia 2010 r. odmówił wnioskodawczynie prawa do przeliczenia świadczenia. Wyrokiem z dnia 13 kwietnia 2010 r., sygn. akt V U 122/10, Sąd Okręgowy oddalił odwołanie wnioskodawczynie od wskazanej decyzji.

W dniu 16 maja 2011 r. E. L. wniosła do organu rentowego pismo, zatytułowane "skarga", opatrzone datą 7 maja 2011 r. W piśmie tym zarzuciła organowi rentowemu naruszenie zasad waloryzacji świadczenia, nieujęcie podstawy wymiaru w oparciu o obowiązującą kwotę bazową i zaniżenie świadczenia i podstawę emerytury z Niemiec. Wnioskodawczynie domagała się usunięcia naruszenia prawa polegającego na niezalążeniu sprawy w terminie w sprawie uchylenia się od wydania zaświadczenia o wysokości podstawy wymiaru z 1 marca 2011 r.

We wniosku z dnia 14 maja 2011 r. złożonym do organu rentowego w dniu 25 maja 2011 r. wnioskodawczynie domagała się ustalenia podstawy wymiaru w oparciu o wwpw 125,78% i obowiązujące kwoty bazowe na dzień: 1 marca 2006 r., 1 marca 2008 r., 1 marca 2009 r., 1 marca 2010 r. i 1 marca 2011 r. Do wskazanych pism wnioskodawczynie nie dołączyła żadnych dowodów i nie przedstawiła żadnych okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji o przeliczeniu świadczenia, które miałyby wpływ na wysokość świadczenia.

Wobec powyższego, organ rentowy, decyzją z dnia 17 czerwca 2011 r., na podstawie art. 114 ustawy emerytalnej, odmówił wnioskodawczynie E. L. prawa do ponownego przeliczenia emerytury.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał odwołanie za nieuzasadnione. Wnioskodawczynie występując z pismem z dnia 7 maja 2011 r. i z wnioskiem z dnia 14 maja 2011 r. nie przedłożyła żadnych nowych dokumentów ani nie wskazała nowych okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji, a mających wpływ na wysokość emerytury,

które pozwoliłyby na zastosowanie art. 114 ustawy emerytalnej. Brak również podstaw do zastosowania art. 110 ust. 1 i art. 111 ust. 1 ustawy emerytalnej, ponieważ E. L. nie wskazała innej, niż dotychczas ustalona, podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, które mogłyby stanowić podstawę do ustalenia innej podstawy wymiaru świadczenia. Zaskarżona decyzja jest zatem prawidłowa.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego złożyła wnioskodawczyni, domagając się zmiany wyroku i uwzględnienia jej odwołania, zarzucając, że Sąd Okręgowy nie rozpoznał istoty sprawy oraz wszystkich zgłaszanych przez wnioskodawczynię roszczeń. W zaskarżonej przez wnioskodawczynię decyzji z dnia 17 czerwca 2011 r. organ rentowy nie ustosunkował się do jej żądania w zakresie wydania zaświadczenia o ustalonej podstawie wymiaru świadczenia. Decyzja ta, w cenie wnioskodawczyni, jest nieważna.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja wnioskodawczyni jest bezzasadna.

Odwołaniem z dnia 22 lipca 2011 r. E. L. zaskarżyła decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 17 czerwca 2011 r. Decyzją tą organ rentowy odmówił E. L. prawa do ponownego przeliczenia przysługującego wnioskodawczyni świadczenia emerytalnego.

Trafne jest stanowisko Sądu Okręgowego, iż decyzja ta jest prawidłowa.

Wnioskodawczyni w istocie mogłaby się domagać przeliczenia świadczenia wyłącznie na podstawie art. 114 ust. 1, art. 110 oraz art. 111 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

W myśl art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

W niniejszej sprawie przesłanki te nie zostały spełnione, ponieważ ani wnioskodawczyni nie przedłożyła nowych dowodów pozwalających na przeliczenie świadczenia, ani też dowody takie nie zostały ujawnione przez organ rentowy. Wskazywane przez wnioskodawczynię w odwołaniu podstawy do przeliczenia świadczenia, były już wielokrotnie przedmiotem postępowania zarówno przed organem rentowym, jak i postępowania sądowego.

Zgodnie z art. 110 ust. 1 powołanej ustawy, wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego. W myśl natomiast art. 111 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego, z okresów wskazanych w pkt. 1, 2 i 3, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzedniego.

Jak wynika z treści obydwu powołanych przepisów, warunkiem pozwalającym na ponowne obliczenie podstawy wymiaru świadczenia jest wskazanie podstawy wymiaru składki za okresy inne, aniżeli dotychczas przyjęte. Warunku tego wnioskodawczyni nie spełniła.

Zaskarżona decyzja organu rentowego jest zatem prawidłowa, a wyrok Sądu Okręgowego oddalający odwołanie wnioskodawczyni trafny.

Wnioski E. L. zawarte w piśmie z dnia 14 maja 2011 r., zatytułowanym - „wezwanie do usunięcia naruszenia prawa”, nie podlegały rozpoznaniu przez Sąd Okręgowy, jak również nie mogą zostać rozpatrzone przez Sąd Apelacyjny.

Sądy Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rozpoznają sprawy z zakresu prawa pracy oraz sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych. Przez sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych, zgodnie z art. 476 § 2 kpc, rozumie się sprawy, w których wniesiono odwołanie od decyzji organów rentowych. Postępowanie toczy się na zasadach i w trybie określonym w art. 477⁸ - 477¹⁴ kpc. Zakres i przedmiot rozpoznania sądowego wyznacza treść decyzji organu rentowego, a sposoby rozstrzygnięcia odwołania od decyzji organu rentowego wymienia art. 477¹⁴ § 1 i 2 kpc. Sąd rozpoznając odwołanie oddala je, jeśli nie ma podstaw do jego uwzględnienia, a w razie uwzględnienia odwołania zmienia zaskarżoną decyzję i orzeka co do istoty sprawy.

Z treści pisma wnioskodawczyni z dnia 7 maja 2011 r. wynika, że domaga się ona wydania zaświadczenia określającego wysokość podstawy wymiaru świadczenia. Tymczasem, jak wyżej wskazano, przedmiotem postępowania przed Sądem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych może być wyłącznie odwołanie od decyzji organu rentowego. Tego rodzaju żądanie, jak zgłoszone przez wnioskodawczynię, nie może być rozpoznane przez Sąd. Należy zauważyć, że w wydanych decyzjach ZUS-u jest określona wysokość podstawy wymiaru świadczenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł o oddaleniu apelacji na mocy art. 385 kpc.